

PEYGAMBERİMİZ'İN DİLİNDEN Mİ'RAC*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Mi'rac kandiliniz mübarek olsun, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Allah'ın üzerimizde lütfu çok, nimetleri sonsuz, nimetlerine şükrederiz, hamd ü senâlar olsun... Elimize imkânlar bahşetti, Avrupa'dan Kafkasya'ya, Orta Asya'ya kadar kardeşlerimize böyle güzel günlerde güzel duygularımızı iletme imkânımız oluyor, Akra vasıtasıyla... Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi nimetlerinden ayırmasın, rahmetine mazhar eylesin, iki cihan saadetine erdirdin... Peygamber SAS Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine hüsn-ü ittibâ nasib eylesin... Cennette de Peygamber SAS Efendimiz'e komşu eylesin, sevgili Akra dinleyicileri!..

Ben bu Mi'rac kandili münasebetiyle, Buhârî'den ve Müslim'den rivâyet edilmiş olan uzun bir hadis-i şerifi biraz hızlı bir şekilde okumak istiyorum. Râvisi Mâlik ibn-i Sa'saa RA...

a. İsrâ ve Mi'rac

Tabii önce Mi'rac hakkında bilgi vermek lâzım. Dinleyicilerin seviyesi farklıdır. İslâm'ı çok derinden yakından bilenler olduğu gibi, İslâm'a muhabbet edip bilgisi az olan insanlar, yeni yeni bilgilenen gençler olabilir, hanımlar olabilir...

Biliyorsunuz İsrâ ve Mi'rac, iki kelime... Peygamber SAS Efendimiz'e, Arabî aylardan

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Receb ayının 26'sını 27'sine bağlayan bir mübarek gecede, hicretten üç yıl önce, Mekke-i Mükerrreme'de Allah-u Teâlâ Hazretleri nasib buyurmuş. Mekke-i Mükerrreme'den, Mescid-i Aksâ'ya kadar bir yeryüzü yolculuğu, buna *İsrâ* deniliyor. Ondan sonra da Kuds-ü Şerif'ten yedi kat semâyı, Sidretü'l-Müntehâ'yı geçip, Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne kavuşup, Allah-u Teâlâ Hazretleri'yle mülâkî olup, ondan emirler alması, Allah'la buluşması olayı; buna da *Mi'rac* deniliyor.

Yâni, iki türlü olay var, iki bölümlü olay var... Birisi *İsrâ*;

Peygamber Efendimiz'in hicretinden üç yıl önce yaşamakta olduğu Mekke-i Mükerrreme'den Receb ayının 26'sını 27'sine bağlayan gece Kuds-ü Şerif'e varması... İkincisi *Mi'rac*; Kuds-ü Şerif'ten de semâvâtı geçerek, Sidretü'l-Müntehâ'yı geçerek Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzuruna varması, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kendisine nice ikramlar ve iltifatlarda bulunması...

İsrâ Arapça'da geceleyin yolculuk yapmak demek. Arabistan gündüzleri çok güneşli, çok sıcak, tahammül edilmeyecek, tahammül fersâ, meşakkatli olduğu için, Araplar umûmiyetle yolculuklarında geceleri değerlendirirdi, geceleyin yola çıkarlardı. Ay olsun olmasın, gece yolculuğu güzel olurdu, serin olurdu. Kervanlar, yolcular gündüzleri dinlenir, geceleyin varacakları yere giderlerdi. Gece yolculuğuna *isrâ* deniliyor; *isrâ* - *yüsrî* - *isrâen*, gece yolculuk yapmak mânâsına gelen bir kelime. Arapların sev-

diği bir yolculuk zamanı gece... Peygamber SAS Efendimiz, Mescid-i Haram'dan, yâni Kâbe'nin etrâfını teşkil eden mübarek mahalden, mes-cidden, Mescid-i Aksâ'ya o gece gitti.

Oradan sonra da göklere çıkması olayına Mi'rac deniliyor. *Mi'rac* da kelime olarak *urûc*, yükselmek kelimesinden çıkmış olan bir tâbir, o da ismi alet sigasıyla... Meselâ; *feteha*, açmak kökünden *miftah*, açma aleti, yâni anahtar mânâsına geliyorsa; Mi'rac da *uruc*, yükselmek mânâsından, yükselmeye yarayan vasıta, alet, yâni merdiven veya bazıları da yakıştıyorlar asansör diyorlar. Tabii o zaman asansör yoktu, sonradan o da yükselme, yüksek katlara çıkma vasıtası olarak kullanıldı. Araplar *mes'ad* diyorlar, yâni suud, sadla kullanılan bir kelime... Evet Mi'rac merdiven gibi bir şey ama süratle çıkılıyor.

Peygamber Efendimiz İsrâ eylemiş, ondan sonra urûc eylemiş semâlara; hadis-i şeriflerde *urice bâ* diye geçer: "Ben çıkartıldım, göklere yükseltildim." mânâsıyla... İsrâ kısmı, Peygamber Efendimiz'in Mekke-i Mükerrerme'den, Medine-i Münevvere'ye varması kısmı Kur'an-ı Kerim'de İsrâ Sûresi diye bir sûre var, 15. cüz başı; orada açıkça geçiyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ
لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

(الإسراء: 1)

(*Sübhâne'llezî esrâ bi-abdihî leylen mine'l-mescidi'l-harâmi ile'l-mescidi'l-aksa'llezî bâreknâ havlehû li-nüriyehû min âyâtinâ, innehû hüve's-semîu'l-basîr*) (İsrâ, 17/1) ayet-i kerimesinde açıkça bunu beyan ediyor.

(*Sübhâne'llezî*) diye başlıyor, yâni: “Her türlü noksandan münezzehtir, her türlü kemâlâtın sahibidir, kudretin sahibidir o Allah ki, (*esrâ bi-abdihî*) kulunu seyahat ettirdi, (*leylen*) geceleyin...” Gece olduğunu bundan anlıyoruz. Allah’ın bir yerden bir yere gece yolculuğu yaptırdığını anlıyoruz, âyet-i kerimenin ifadeleri açık: (*Leylen*) “Geceleyin, (*mine'l-mescidi'l-harâm*) el-Mescidü'l-Haram’dan... Yâni ortasında Kâbe bulunan, Mekke’deki o mübarek mescidden, (*ile'l-mescidi'l-aksâ*) el-Mescidü'l-Aksâ’ya bir gecede götürün, kulunu seyahat ettiren...”

Neden?.. (*Li-nüriyehû min âyâtinâ*) “Nice nice ayetlerimizden bazılarını, delillerimizden, mucizevî manzaralardan, temâşâlardan bir kısmını müşahede etsin, gözüyle görsün, temâşâ eylesin diye...” Yâni, “Mübarek kulu Muhammed-i Mustafâ’sını götürün Allah-u Teâlâ Hazretleri ne kudret sahibidir, şanı ne kadar yücedir, ne kadar hayran kalınacak, hayret edilecek kudreti vardır!” demek. *Sübhâne'llezî* bunu ifâde ediyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, böyle bir takım olağanüstü olayları, yerleri, bilgileri, sahneleri müşahede etsin diye, Rasûlünü Mescidi Haram’dan Mescid-i Aksâ’ya götürdüğünü bu âyet-i kerimede bildiriyor.

Tabii insanların bu konuda çeşit çeşit yazdıkları, araştırmalar yaptıkları çalışmalar var. Onlara göre söyledikleri sözler kanaatleri var. Bir gecede insan, Mekke gibi bir yerden, Kudüs gibi o zaman için fevkalâde uzak sayılan, binlerce kilometre uzaktaki bir şehre, bir gecede gitmek, o zamanın imkânıyla insanların normal olarak yapabileceği bir şey değil... Ama burda mucize var, yâni Allah yaptırıyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri kulunu bir gecede Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya götürdüğünü ve bunun büyük bir kudret ve şâyân-ı hayret bir şey olduğunu da beyan ederek: "Onu oradan oraya götüren Allah'ın şanı her türlü noksandan münezzehtir, her türlü kemâlâta sahiptir." diye âyet-i kerimede bildiriyor. Kolay bir şey değil... Zaten kolay olmadığı için, şâyân-ı taaccüb, hayret edilecek bir şey olduğu için mucize... İsrâ ve Mi'rac mucizesi, kolay bir iş değil... Kimsenin yapamayacağı bir şey ama, Allah nasib etmiş.

Tabii, Peygamber Efendimiz bu sözü söyleyince inkâr etmişler. Müşrikler demişler ki:

"—Olmaz böyle şey!.."

Normal olarak olmaz ama, peygamber olunca olur. Yâni, kendin gitmeğe kalksan sen gidemezsin. Amma Habîb-i edîbi, Muhammed-i Mustafâ'sını götürdü. Amennâ ve saddaknâ, kesin, çok açık bir bilgi... Tabii Peygamber Efendimiz, Allah bildir diye emrettiği için bu olayı bildirdi. Mekke'nin müşrikleri hop oturdular, hop kalktılar:

"—Olmaz böyle şey, inanmayız." dediler.

Hattâ, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'e koşarak geldiler:

“—Buyur, bak, işte duydun mu senin arkadaşının en son söylediği sözü?..”

Peygamber Efendimiz'i kasedediyorlar, arkadaşı diye...

“—E, ne söylemiş?”

“—Güyâ, Mekke'den kalkmış Kuds-ü Şerif'e gitmiş, oradan da göklere çıkmış.”

“—Öyle söyledi mi? Siz uydurmuyorsunuz, söyledi değil mi?”

“—Evet o söyledi, kulaklarımızla duyduk.”

“—Tamam. Eğer siz uydurmuyorsanız, o söylediye, doğrudur. Biz daha daha nice olağanüstü şeyleri gördük, o Habîbullah'tan, o Rasûlullah'tan, her gün görüyoruz nice mucizelerini...”

Yâni Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz böyle cevap verdi, o sıddîklık lakabını oradan aldı. Sıddîklık sıfatını, ününü kazandı. Tereddütsüz kabul etti;

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ

(النجم: ٣)

(*Ve mâ yentiku ani'l-hevâ*) “Rasûlullah SAS boşuna konuşmaz ki... (Necm, 53/3) Mâdem öyle söylemiş, iman ettim.” dedi.

Sonradan tabii, Rasûlullah'ın yanına gitti, ondan da dinledi, tamam...

Peygamber SAS Efendimiz bu olayı nasıl anlat-

mıŖ, size Ŗimdi bu hadis-i Ŗeriften izah edeceğim. İnkâr m¼mk¼n değil, m¼'minlerin bildiği bir Ŗey... Hattâ, Ŗimdi Yirminci Y¼zyıl'da kâfirler bile inkâr edemezler. Mekke'nin m¼Ŗrikleri câhil olduğundan inkâr edebilirlerdi. Neden? Zavallılar, medeniyetten haberleri yok, Allah'ın kudretine imanları yok, d¼nyadaki olađan¼st¼ olayları inceleyip anlayacak iz'anları, irfanları yok; inkâr ederler. Ama Yirminci Y¼zyıl'ın insanını nelerin olabileceğini çok iyi biliyor. Yâni Ŗimdinin m¼Ŗrikleri, Ŗimdinin kâfirleri bunu inkâr edemezler. Çünkü o kadar olađan¼st¼l¼kler var ki, çevremizdeki hadiselerin içinde...

Tabii, biz m¼'minler de biliyoruz ki oldu, Ras¼lullah SAS Efendimiz Kuds-¼ Ŗerif'e vardı. Ertesi g¼n inkâr etmiŖler;

“—S¼yle bakalım, Mescid-i Aksâ'nın kaç kapısı vardı, kaç penceresi vardı?.. Hadi bakalım, doğru mu g¼rd¼n, yanlış mı g¼rd¼n?” diye baŖlamıŖlar, imtihan yoluyla Peygamber SAS Efendimiz'e soru sormağa...

Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Terledim, onların bu inkârlarından, inatlarından sıkıldım, ama Allah o zaman da l¼tfeyledi, g¼z¼mden perdeleri kaldırdı, Mescid-i Aksâ g¼z¼m¼n ön¼ne getirildi...”

O da bir baŖka olađan¼st¼ durum... Allah, Kuds-¼ Ŗerif'teki Mescid-i Aksâ'yı, Mekke'de oturan kulunun g¼z ön¼ne getirir, gösterebilir.

Ras¼lullah Efendimiz:

“—Ne soruyorsunuz, sorun bakalım!”

“–Kaç kapısı var?”

“–Bir, iki, üç, dört, beş, altı... Şu kadar.”

“–Kaç penceresi var?”

“–Bir, iki, üç, dört, beş...”

Söyledi. Ne sordularsa detayını söyledi. O zaman tabii sustular, kaldılar.

Hattâ, Allah’tan bir olay meydana gelmiş. Bu Kuds-ü Şerif’e giderken, böyle hızlı bir süratle gittiğini söylüyor Peygamber Efendimiz. Bir kervan geliyormuş, Mekke’i Mükerrerme’ye doğru... O kervanın da bir devesi kaybolmuş, bulamıyorlar. Arada tepeler var, dağlar var, göremiyorlar. Peygamber Efendimiz yukardan giderken gördüğü için, o arayanlara seslenip, işaret edip, şuradadır diye devenin yerini bildirmiş. Onlar da gidip bulmuşlar. Şimdi, bu da tabii Allah’ın bir hikmeti... Mekke-i Mükerrerme’ye döndüğü zaman;

“–Söyle bakalım, sen böyle iddia ediyorsun, İsrâ ve Mi’ra mucizesi oldu diyorsun ama delilin ne?” demişler.

Peygamber Efendimiz demiş ki:

“–Ben giderken yolda falanca kervan devesini kaybetmişti, deveyi arıyorlardı. ‘Şuradadır!’ diye seslendim, isterseniz gidin sorun!”

Hakîkaten sonradan o kervana sormuşlar. Onlar da:

“–Bir ses geldi gökten, ‘Deveniz şu taraftadır!’ diye; gittik, bulduk.”

İşte bu da, bu işin maddeten olduğunu göste-

riyor.

Kuds-ü Şerif'i gördüğünü ifâde ediyor Peygamber SAS'in. Ondan sonra da Kuds-ü Şerif'ten, peygamberlerin hepsiyle buluşup, onlara imamlık edip, o manevî Mi'rac denilen merdiven,

asansör, göğe yükselme vasıtası, her ne ise tabii; Peygamber Efendimiz'in bildiği, bilmeyenin de havsalasına, aklına sığmayacak bir şey... Ama çok güzel bir şeymiş. Peygamber Efendimiz bir başka hadis-i şerifinde o Mi'rac'ın çok görkemli, çok güzel bir şey olduğunu da söylüyor. Çok hoş bir şey demek ki... Oradan göklere çıktığını bildiriyor.

b. Göğsünün Yarılması

Şimdi biz Buharî ve Müslim'in hadis-i şerifini teberrüken okuyalım, vaktin kısalığı nisbetinde biraz da hızlı geçelim. Tabii, Buharî ve Müslim, bizim için hadis kaynaklarının en kıymetlilerinden birisi, en kıymetli, en sahih hadisleri ihtivâ eden iki mübarek hadis kitabı. Peygamber Efendimiz'in ifadelerini, Buharî ve Müslim'in rivâyetinden size okuyorum:¹

بَيْنَمَا أَنَا فِي الْحَطِيمِ مُضْطَجِعًا إِذْ أَتَانِي أَتٍ فَشَقَّ
مَا بَيْنَ هَذِهِ

¹ Buharî, *Sahîh*, c.XII, s.273, no:3598; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.389, no:238; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.208, no:17869; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.111, no:338; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.240, no:48; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.434; Mâlik ibn-i Sa'saa RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.391, no:31842; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.XXXVIII, s.16, no:40979.

إِلَى هَذِهِ فَاسْتَخْرَجَ قَلْبِي ثُمَّ أُتِيْتُ بِطَسْتٍ مِنْ
ذَهَبٍ مَمْلُوءَةٍ إِيْمَانًا فَغُسِلَ قَلْبِي ثُمَّ حُشِيَ ثُمَّ
أُعِيدَ

(*Beynemâ ene fi'l-hatîmi mudtacıan*) “Ben Hatîm’de şöyle yaslanmış iken...” diyor. Peygamber Efendimiz. *Hatîm* dediği yer neresidir? Kâbe’de yarım daire şeklinde, at nalı şeklinde çevrili bir alçak duvar var. İki tarafından girilebiliyor. Güneyinde Kâbe var. Orası şöyle bir salon kadar mekân... İşte oranın adı Hatîm... “Ben orada yaslanmış iken, (*iz etânî âtin*) birden bana gelen bir şey geldi...” Yâni bir melek... (*Feşakka mâ beyne hâzihî ilâ hâzihî, festahraca kalbî*) “Benim göğsümü şuradan şuraya kadar yardı, açtı ve kalbimi çıkardı, (*sümme ütîtü bitastin min zehebin memlûetin îmânen*) sonra önüme içi îman dolu bir leğen getirildi, (*fegusile kalbî bi-mâi zemzem*) kalbim orada zemzem suyu ile yıkandı. (*Sümme huşıye sümme üîde*) Sonra tekrar dolduruldu, yerine konuldu.”

Demek ki, Rasûlullah Efendimiz mânevî bir muameleden geçiyor. İsrâ ve Mi’rac mucizesinden önce, şöyle Hatîm’de uzanmışken melek geliyor, göğsünü yarıyor, kalbini îman dolu altından bir tasta, zemzem suyu ile yıkıyor. İmanı sapasağlam, dopdolu... Sonra kalbini yerine yerleştiriyor.

ثُمَّ أُتِيَتْ بِدَابَّةٍ دُونَ الْبَغْلِ وَفَوْقَ الْحِمَارِ أَبْيَضَ
يُقَالُ لَهُ الْبُرَاقُ يَضَعُ خَطْوَهُ عِنْدَ أَقْصَى طَرَفِهِ

(Sümme ütîtü bidâbbetin dûne'l-bağli ve fevka'l-hımâr) “Sonra önüme bir binek getirildi. Bu katırdan biraz küçükçe ama merkepten biraz daha büyükçe, (ebyad) beyaz renkli bir binek. (Yukàlü lehü'l-bürâku) Ona Burak deniliyordu. Bu boyda, merkepten biraz büyük, katırdan biraz küçük mahluk getirildi, binek getirildi. (Yedau hatvehû inde aksâ tarfihî) Öyle bir mahlûk ki, evet ben böyle ata biner gibi ona bindim ama, bir adım gözüne gördüğü en uzak noktaya atıyordu, öteki adımını tekrar en uzak noktaya atıyordu.” Yâni öyle hızlı adım atan, öyle hızlı giden bir manevî varlık, binek.

c. En Yakın Semâ ve Adem AS

فَحُمِلْتُ عَلَيْهِ فَاَنْطَلَقَ بِي جِبْرِيلُ حَتَّىٰ آتَى السَّمَاءَ
الدُّنْيَا فَاسْتَفْتَحَ فَقِيلَ مَنْ هَذَا قَالَ جِبْرِيلُ قِيلَ
وَمَنْ مَعَكَ قَالَ مُحَمَّدٌ قِيلَ وَقَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ قَالَ نَعَمْ
قِيلَ مَرْحَبًا بِهِ فَنِعْمَ الْمَجِيءُ جَاءَ فَفَتَحَ

(Fehumiltü aleyhi) Ben ona bindirildim, yâni kalbi temizlenmiş, îmanla doldurulmuş, zemzem suyuyla yıkanmış Peygamber Efendimiz, ona bindirildiğini anlatıyor. (Fentaleka bâ cibrîlü, hattâ ete's-semâe'd-dünyâ) Cebrâil beni onu üstüne bindirdikten sonra yanımda aldı,

götürdü, nihayet en yakın semâya geldik...”

(*Es-semâe'd-dünyâ*) En yakın semâ demektir, Dünya semâsı demek değildir. Arapça bilenlere burada kısa bir açıklama yapayım. Bazıları öyle yanlış tercümelemler yapıyorlar.

“En yakın semâya Cebrâil’le geldim. (*Fe’stefteha*) Semânın açılmasını istedi...”

Biliyorsunuz;

وَكَانَتْ أَبْوَابًا

(النبي: ١٩)

(*Fekânet ebvâbâ*) “Semanın kapıları vardır.” Manevî kapıları vardır.

Şimdi biz burada neyi anlıyoruz, neyi dinliyoruz, neyi anlatıyoruz?.. Bizim şimdiye kadar görmediğimiz bilmediğimiz şeyleri gören, bilen Rasûlullah’ın lisanından anlamağa çalışıyoruz. Olayın esrârengizliğini, manevîliğini, ihtişamını sezmeye çalışıyoruz, zevkine varmağa çalışıyoruz.

Cebrâil AS’la Peygamberimiz geldiler, en yakın semânın kapısına... Demek ki geçiş yok, kapısı var. Birinci semâda kapısının açılması istedi Cebrâil AS.

(*Fekîle: Men hâzâ?*) Denildi ki:

“—Kim o?”

Hani kapı vurulunca, içerden denilir ya

“Kim o?” diye. (*Kâle: Cibrîl*) Cebrâil AS dedi ki:

“–Cebrâil”

Ben Cebrâil'im demek istiyor yâni. (*Kîle: Ve men meake?*) Yine ordan Cebrâil'e soruldu:

“–Peki, seni yanındaki kim?”

Tabii soran birinci semânın, yâni en yakın semânın kapısını bekçisi olan melek... Bu semânın kapıları nedir, nasıldır? Melekler nasıldır? Görmeyen bilmez, anlamağa çalışın, o kadar.

“–Yanındaki kim?”

(*Kàle: Muhammedün*) Cebrâil dedi ki:

“–Muhammed, yanımdaki de...” (*Kîle: Ve kad ürsile ileyhi*)

“–Ona davet gönderildi mi, gelmesine, geçmesine müsâade var mı?..”

(*Kàle: Neam*) Cebrâil AS:

“–Evet.” dedi.

(*Kîle: Merhaben bihî*) Melek o zaman:

“–Ona selâm olsun, merhaba!..” dedi.

Merhaba, hoş geldin, sefâ geldin mânâsına, Arapça bir tâbir... (*Feni'mel-mecîû câe*) Yâni:

“–Ne hoş bir gelişle geldi.”

Hoş geldi, sefa geldi demek yâni... (*Fefütiha*)

“Semânın kapısı açıldı.

فَلَمَّا خَلَصَتْ فَأِذَا فِيهَا أَدَمُ فَقَالَ هَذَا أَبُوكَ أَدَمُ
فَسَلِّمْ عَلَيْهِ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَرَدَّ السَّلَامَ ثُمَّ قَالَ

مَرْحَبًا بِالْإِبْنِ الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ

(*Felemmâ halastü feizâ fîhâ âdem*) Kapı açılınca, oradan geçince bir de baktım ki...” diyor Peygamber Efendimiz; “Karşımda Adem atamız AS...” Ebü'l-beşer, insanlığın babası Hz. Adem Atamız'ı gördü, birinci semânın kapısı açılınca...

(*Fekâle:*) Cebrâil diyor ki:

(*Hâzâ ebûke âdemü*) “Bu senin ceddin, baban Adem!”

Yâni, insanların hepsinin babası olduğu için, “Bu senin baban Adem” diyor, Peygamber Efendimiz'e...

(*Fesellim aleyhi*) “Ona selâm ver!”

(*Fesellemtü aleyhi feredde's-selâm*) “Ben Adem AS'a selâm verdim, o da selâmımı aldı.

(*Sümme kâle*) dedi ki Peygamber Efendimiz'e:

(*Merhaben bi'l-ibni's-sâlih, ve'n-nebiyyi's-sâlih*) “Ey sâlih Peygamber, sana merhaba olsun; ey sâlih evlat, oğul, sana merhaba olsun!..” diye “Merhaba!” dedi Peygamber Efendimiz'e, Adem Atamız AS...

d. İkinci Semâ'da Yahyâ AS ve İsâ AS

ثُمَّ صَعِدَ بِي حَتَّى أَتَى السَّمَاءَ الثَّانِيَةَ فَاسْتَفْتَحَ
قِيلَ مَنْ هَذَا قَالَ جِبْرِيلُ قِيلَ: وَمَنْ مَعَكَ قَالَ
مُحَمَّدٌ قِيلَ وَقَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ قَالَ نَعَمْ قِيلَ مَرْحَبًا

بِهِ فَنِعْمَ الْمَجِيءُ جَاءَ فَفَتَحَ

(*Sümme saide bâ, hattâ ete's-semâe's-sâniyeh*)
“Sonra beni tekrar yükseltti...” Yâni kendisi Burak'ta, Cebrâil yanında, birinci semâda Âdem AS'la görüştüktan sonra geçtiler.

Muhterem dinleyiciler, ne güzel değil mi? Sahneler gözünüzün önüne geliyor mu bilmiyorum...

İkinci semâyâya geldiler. (*Festefteh*) “Açılışın ikinci semânın kapısı” diye yine açılmasını istedi Cebrâil AS. Mihmandar ya, yâni Peygamber Efendimiz'i götürmekle görevli.

(*Fekîle: Men hâzâ?*) Yine soruldu:

“—Kim o?”

(*Kâle: Cibrîl*) Dedi ki:

“—Ben Cebrâil'im”

(*Kîle: Ve men meak?*)

“—Yanındaki kim?” (*Kâle: Muhammedün*)

“—Yanımdaki de Muhammed-i Mustafâ, Allah'ın Rasûlü...” (*Kîle: Ve kad ürsile ileyhi?*)

“—Ona davet gönderildi mi, gelmesine müsaade olundu mu, izin gönderildi mi?”

(*Kâle: Neam*)

“—Evet”

(*Kîle: Merhaben bihî feni'me'l-mecîu câe*)

“—Ona merhaba olsun, ne hoş geldi, ne hoş gelişle geldi.” (*Fefütîha*) İkinci semânın kapısı

da açıldı.

فَلَمَّا خَلَصْتُ إِذَا يَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَهُمَا ابْنَا الْخَالَةِ
قَالَ : هَذَا يَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ فَسَلِّمْ عَلَيْهِمَا فَسَلَّمْتُ
!فَرَدَّآ ثُمَّ قَالَا مَرْحَبًا بِالْأَخِ الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ

(*Felemmâ halastü*) “O kapıdan da içeri geçince, üste çıkınca (*İzâ yahyâ ve îsâ ve hümebne’l-hâlete*) bir de baktım ki, Yahya ve İsa aleyhime’s-selâm...” Hem Yahyâ AS var, hem İsa AS... Bunları da açıklıyor: (*Hümâ*) “O ikisi, (*ibnâ el-hâleh*) teyze çocukları, iki kız kardeşin çocukları bu ikisi...”

(*Kâle: Hâzâ yahyâ ve îsâ, fesellim aleyhimâ*)
Cebrâil AS yine hatırlatıyor Peygamber Efendimiz’e:

“—Bak bu Yahyâ ve İsa’dır bunlara selâm ver!”

(*Fesellemtü fereddâ*) Ben onlara selâm verdim onlar da selâmımı aldılar, iade ettiler.

(*Sümme kâlâ:*) Sonra dediler ki: (*Merhaben bi’l-ahi’s-sâlih ve’nnebiyyi’s-sâlih!*)

“—Merhabalar olsun bu salih kardeşe, merhabalar olsun bu salih peygambere!..” dediler.

Kardeş çünkü, bütün peygamberler birbirlerinin kardeşleridir. Ah, kardeş demek...

e. Üçüncü Semâ'da Yusuf AS

ثُمَّ صَعِدَ بِي إِلَى السَّمَاءِ الثَّلَاثَةِ فَاسْتَفْتَحَ قِيلَ مَنْ
هَذَا قَالَ جِبْرِيلُ قِيلَ وَمَنْ مَعَكَ قَالَ مُحَمَّدٌ قِيلَ
وَقَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ قَالَ نَعَمْ قِيلَ مَرْحَبًا بِهِ فَنِعْمَ
الْمَجِيءُ جَاءَ فَفُتِحَ

(Sümme saide bâ ile's-semâi's-sâliseh) İkinci semâyı da geçince Cebrâil AS beni üçüncü semâyaya getirdi. (Fe'stefteha) Kapısının açılmasını istedi.

(Kîle: Men hâzâ?)

“—Kim?” diye soruldu, (Kàle: Cibrîl)

“—Ben Cebrâilim” dedi.

(Kîle: Ve men meak?) Melek tekrar:

“—Yanımdaki kim” diye sordu. Cebrâil: (Kàle: Muhammedün)

“—Yanımdaki Muhammeddir.” dedi. (Kîle: Ve kad ürsile ileyhi?)

“—Ona izin gönderildi mi, gelmesine müsaade var mı?” (Kàle: Neam)

“—Evet” deyince:

(Kîle: Merhaben bihî, feni'me'l-mecîü câe)

“—Hoş geldin, hoş gelişle geldin, merhabalar olsun sana!” dedi. (Fefütiha) Kapı açıldı, üçüncü semâda bu...

فَلَمَّا خَلَّصْتُ إِذَا يُوسُفُ قَالَ هَذَا يُوسُفُ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَرَدَّ ثُمَّ قَالَ مَرْحَبًا بِالْآخِ

الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ

(*Felemmâ halastü*) Orayı geçince, (*izâ yûsufu*) Peygamber Efendimiz karşısında Yusuf AS'ı gördü.

(*Kàle: Hâzâ yûsüfü fesellim aleyhi*) Cebrâil AS: “—Bu Yusufur, ona selâm ver!” dedi.

(*Fesellemtü aleyhi fereddâ*) Peygamber Efendimiz selâm verince o selâmı aldı. (*Sümme kàle: Merhaben bil-ahis-sàlihi vennebiyyis-sàlih!*) Sonra:

“—Merhabalar olsun sàlih kardeşe, merhabalar olsun sàlih peygambere!” diye Peygamber Efendimiz'e böyle merhaba eyledi, Yusuf AS da...

f. Dördüncü Semâ'da İdrîs AS

ثُمَّ صَعِدَ بِي حَتَّى أَتَى السَّمَاءَ الرَّابِعَةَ فَاسْتَفْتَحَ قِيلَ مَنْ هَذَا قَالَ جِبْرِيلُ قِيلَ وَ مَنْ مَعَكَ قَالَ مُحَمَّدٌ قِيلَ وَ قَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ قَالَ نَعَمْ قِيلَ مَرْحَبًا بِهِ فَنِعْمَ الْمَجِيءُ جَاءَ فَفُتِحَ

(*Sümme saide bî hattâ ete's-semâe'r-râbiah*) Sonra beni tekrar aldı götürüyor, devam ediyor,

dördüncü semâya getirdi; (*festefteha*) semânın kapısının açılmasını istedi (*Kîle: Men hâzâ?*)
Ordan:

“—Kim o?” dendi. (*Kîle: Cibrîl*)

“—Ben Cebrâil” dedi.

(*Kîle: Ve men meake?*)

“—Yanıdaki kim?” diye soruldu, (*Kîle: Muhammedün*) Cebrâil AS:

“—Yanıdaki de Muhammed” dedi. (*Kîle: Ve kad ürsile ileyhi*)

“—Ona izin gönderilmiş miydi?” (*Kîle: Neam*)
Cebrâil AS:

“—Evet gönderilmişti” dedi.

(*Kîle: Merhaben bihî, feni'me'l-mecû câe, fefütiha*)

Hep aynı şeyler oluyor, bütün melekler vazifeli, hepsi “İzin var mı?” diye soruyorlar. İzin olduğunu anlayınca da, “Hoş geldin, ne güzel gelişle geldin, merhabalar olsun!” diyorlar...

Tabii muhterem kardeşlerim, bunu ben başka vaazlarımda da söylüyorum, burada yeri gelmişken yine söyleyeyim: Semâ böyle bomboş değil, manevî tabakalar hâlinde, bekçileri var, melekler var, kapıları var... Her şey müsaadeli geçiyor. Hattâ Cebrâil AS'a soruluyor, “Ben Cebrâilim” diyor. Hattâ Peygamber Efendimiz için, “Müsâade var mı onun geçmesine, Allah'tan izin gönderildi mi?” diye soruluyor da öyle geçiyor. İbadetler de böyle. Yâni, yapılan ibadetler, oruçlar, sadakalar, haclar... Onlar

da semâda melekler tarafından kontrol edilir, durdurulur. Eğer yukarı çıkmaya lâayık değilse geri gönderilir muhterem kardeşlerim!

Devam edelim:

فَلَمَّا خَلَصْتُ إِلَى إِدْرِيسَ قَالَ هَذَا إِدْرِيسُ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَرَدَّ ثُمَّ قَالَ مَرْحَبًا بِالْآخِ

الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ!

(*Felemmâ halastü ilâ idrîs*) Dördüncü semâda kiminle karşılaştı Peygamber Efendimiz?.. İdris AS'la... Cebrâil AS tanıtıyor:

(*Kâle: Hâzâ idrîs, fesellim aleyhi*)

“—Bu İdris'tir, selam ver!” dedi.

(*Fesellemtü aleyhi, feredde*) Selâm verdim selâmımı aldı. (*Sümme kâle: Merhaben bi'l-ahi's-sâlihi ve'n-nebiyyi's-sâlih*)

“—Merhaba olsun salih kardeşe, salih peygambere!” dedi.

g. Beşinci Semâ'da Hârûn AS

ثُمَّ صَعِدَ بِي حَتَّى أَتَى السَّمَاءَ الْخَامِسَةَ فَاسْتَفْتَحَ قِيلَ مَنْ هَذَا قَالَ جِبْرِيلُ قِيلَ وَمَنْ مَعَكَ قَالَ مُحَمَّدٌ قِيلَ وَقَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ قَالَ نَعَمْ. قِيلَ مَرْحَبًا بِهِ فَنِعْمَ

الْمَجِيءُ جَاءَ

(Sümme saide bî hattâ etes-semâel-hâmiseh)
Böyle samâları çıkıyoruz muhterem dinleyiciler,
“Sonra beşinci semâya çıktım, (festefteha)
kapının açılması istedi Cebrâil.

(Kîle: Men hâzâ?)

“—Sen kimsin?” diye soruldu.

(Kàle: Cibrîl)

“—Ben Cebrâilim” dedi.

(Kîle: Ve men meake?)

“—Yanındaki kim?” diye soruldu.

(Kàle: Muhammedün)

“—O da Muhammed’dir.” dedi Cebrâil AS.

(Kîle: Ve kad ürsile ileyhi)

“—Ona müsâade olunmuş mu, izin gitmiş mi?”

(Kàle: Neam)

“—Evet gitmiş.”

(Kîle: Merhaben bihî feni’mel-mecîü câe) Yine
melek tarafından:

“—Merhaba ne hoş geldi, sefa getirdi.” denildi.

فَلَمَّا خَلَصْتُ فَإِذَا هَارُونُ قَالَ هَذَا هَارُونُ فَسَلِّمْ
عَلَيْهِ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَرَدَّ السَّلَامَ ثُمَّ قَالَ مَرْحَبًا
بِالْأَخِ الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ

(Felemmâ halastü) Beşinci semânın kapısını da
geçince kiminle karşılaştı? (Feizâ hârûn) Hârûn

AS'la karşılaştı.

(Kàle: Hâzâ hârûnü fesellim aleyhi) Cebrâil:

“—Bu Harundur, buna selâm ver!” dedi, öğretti.

(Fesellemtü aleyhi) Ben de Harun AS'a selâm verdim, (feredde's-selâm) o da selâmı aldı, yâni “Aleyküm selâm” dedi. (Sümme kàle: Merhaben bi'l-ahi's-sàlihi ve'n-nebiyyi's-sàlih) Sonra:

“—Sàlih kardeşe —peygamberlerin hepsi birbirinin kardeşi— sàlih peygambere merhabalar olsun!” dedi.

h. Altıncı Semâ'da Mûsâ AS

ثُمَّ صَعِدَ بِي حَتَّى أَتَى السَّمَاءَ السَّادِسَةَ فَاسْتَفْتَحَ
قِيلَ مَنْ هَذَا قَالَ جِبْرِيلُ قِيلَ مَنْ مَعَكَ قَالَ: مُحَمَّدٌ
قِيلَ: وَقَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ قَالَ نَعَمْ قَالَ مَرْحَبًا بِهِ فَنِعْمَ
الْمَجِيءُ جَاءَ

(Sümme saide bî, hattâ ete's-semâ's-sâdisete) Altıncı semâya geliyoruz. (Festefteha) Cebrâil AS semânın da kapısının açılmasını istedi.

(Kîle: Men hâzâ?)

“—Kim o?” dendi. (Kàle: Cibrîl)

“—Ben Cebrâil'im.” dedi. (Kîle: Ve men meake?)

“—Yanındaki kim?” dendi (Kàle: Muhammedün)

“—Muhammed...”

(Kîle: Ve kad ürsile ileyhi) Denildi ki:

“—Ona izin gitmiş miydi, izin verilmiş miydi?”
(Kàle: Neam)

“—Evet”

(Kàle: Merhaben bihî, feni'me'l-mecîü câe)

“—Merhaba ne hoş geldi, sefa getirdi.” denildi.

Ravîler bunları niye böyle detaylı anlatıyorlar? Sebep şu sevgili kardeşlerim, Rasûlullah'ın ağzından nasıl çıkmışsa öyle yakalamışlar fotoğraf gibi aynen...

—Tekrar kısa söylese olmaz mı?

Hayır! Aynen söylemenin bir başka bereketi var, hem aynı söylemekte doğruluk var, o bakımdan aynen söylerler...

Altıncı semâda da melek tarafından “Hoş geldin!” dendi.

فَلَمَّا خَلَّصْتُ فَإِذَا مُوسَى قَالَ هَذَا مُوسَى فَسَلِّمْ
عَلَيْهِ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَرَدَّ عَلَيَّ السَّلَامَ ثُمَّ قَالَ مَرْحَبًا

بِالْأَخِ الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ

(Felemmâ halastü feizâ mûsâ) Kapıdan geçilince, orada Mûsa AS'la karşılaştı.

(Kàle: Hâzâ mûsâ, fesellim aleyhi)

“—Bu Mûsa AS'dır ona selâm ver!” dedi Cebrâil.

(Fesellemtü aleyhi) Ona selâm verdim, (feredde aleyye's-selâm) o da selâmı bana iade eyledi.

Selâmın iadesi ne demek?.. Yâni, “Es-selâmü aleyküm!” deyince, “Ve aleyküm selâm...”

demek. Selâma karşılık vermek demek. Yâni, “Kabul etmiyorum, al geri!” demek değil; yanlış anlaşılmasın.

(Sümme kâle: Merhaben bi’l-ahi’s-sâlihi, ve’n-nebiyyi’s-sâlih!) O da:

“—Salih kardeşe, salih Peygambere selâmlar olsun, merhabalar olsun!” diye Peygamber Efendimiz’e merhaba eyledi.

Muhterem kardeşlerim salih ne demek? Salih iyi demek, her bakımdan uygun, müsâid demek.

فَلَمَّا تَجَاوَزْتُ بِكَى قِيلَ لَهُ مَا يُبْكِيكَ قَالَ أَبُكِي
لَانَ غُلَامًا بُعِثَ بَعْدِي يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِهِ أَكْثَرُ
مِمَّنْ يَدْخُلُهَا مِنْ أُمَّتِي

(Felemmâ tecâveztü bekâ) Bakın şimdi bir olay oluyor: Peygamber Efendimiz Musa AS’ı geçerken, ağladı Musa AS... (Kîle lehû: Mâ yübkîke?) Soruldu:

“—Seni ne ağlattı, yâni durup dururken niye ağladın, seni ağlatan sebep ne?..”

(Kâle) Dedi ki:

(Ebkî li-enne gulâmen buise ba’dî, yedhulü’l-cennete min ümmetihî ekseru mimmen yedhulühâ min ümmetî) “Şundan ağlıyorum ki, benden sonra peygamber gönderilmiş bir delikanlı, bir genç, —Peygamber Efendimiz’i kasdediyor— onun ümmetinden cennete, benim ümmetimdekilerden daha fazlası girecek.”

Yâni ümmetine acıyor, ondan ağlıyor Mûsa AS... Tabii, her peygamber kendi ümmetini evlâtları gibi seviyor, hiç birisinin cehennemde yanmasına gönülleri razı değil, hepsi cennete girsin diye istiyorlar:

“—Hay Allah! Yine beceremediler hepsi cehennemlik oldular.” diye üzüliyor peygamberler.

i. Yedinci Semâ'da İbrâhim AS

ثُمَّ صَعِدَ بِي إِلَى السَّمَاءِ السَّابِعَةِ فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيلُ
قِيلَ مَنْ هَذَا قَالَ جِبْرِيلُ قِيلَ وَمَنْ مَعَكَ قَالَ مُحَمَّدٌ
قِيلَ وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ قَالَ نَعَمْ قَالَ مَرْحَبًا بِهِ فَنِعْمَ
الْمَجِيءُ جَاءَ

(Sümme saide bâ ile's-semâi's-sâbiah) Sonra Cebrâil AS beni aldı, yedinci semânın kapısına getirdi, (fe'stefteha) açılmasını istedi.

(Kîle: Men hâzâ?)

“—Kim o?” dendi.

(Kâle: Cibrîl)

“—Ben Cebrâil'im.” dedi. (Kîle: Ve men meake?)

“—Yanındaki kim?” dendi; melek soruyor tabii...

(Kâle: Muhammedün)

“—O Muhammed'dir.” dedi. (Kîle: Ve kad buise ileyhi) “—Ona elçi gönderilmiş miydi?”

Burada buise ileyhi diyor, daha önceki cümlelerde ursile geçiyordu. Bakın aynen koruyorlar ha-

dis ravîleri. Hiç kelimesini bile değiştirmiyorlar.

(Kàle: Neam)

“–Evet.” deyince;

(Kàle: Merhaben bihî, feni'me'l-mecû cê)

“–Ne güzel gelişe geldi, merhabalar olsun ona!” dendi.

فَلَمَّا خَلَصْتُ فَإِذَا إِبْرَاهِيمُ قَالَ هَذَا أَبُوكَ فَسَلِّمْ
عَلَيْهِ قَالَ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَرَدَّ السَّلَامَ قَالَ مَرْحَبًا

بِالْأَبْنِ الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ

(Felemmâ halastü) Yedinci semâda bakın kimle karşılaşıyor Peygamber SAS Efendimiz: (Feizâ ibrâhîm) Bir de baktım ki, İbrâhim AS karşımda...

(Kàle: Hâzâ ebûke, fesellim aleyhi) Cebrâil dedi ki:

“–Bu senin deden, baban...” Yâni baba derler ama çok eski; babasının babasının babasının babası, çok eski; size göre dede demek: “Bu senin ecdadından ceddin İbrâhim AS, ona selâm ver!” dedi. Cebrâil takdim etti, tanıttı, Peygamber Efendimize...

(Fesellemtü aleyhi feredde's-selâm) Ben de İbrâhim AS'a selâm verdim, o da selâmıma karşılık verdi.

(Fekàle: Merhaben bi'l-ibni's-sàlih, ve'n-nebiyyi's-sàlih!)

“—Ey salih oğul, merhaba sana!

Ey salih peygamber merhaba sana!” dedi.

Evlat diye, oğul diye hitab etti İbrâhim AS...

j. Sidretü'l-Müntehâ

ثُمَّ رُفِعَتْ إِلَى سِدْرَةِ الْمُنتَهَى فَإِذَا نَبْتُهَا مِثْلُ
قِلَالِ هَجَرَ وَإِذَا وَرَقُهَا مِثْلُ أَذَانِ الْفَيْلَةِ قَالَ هَذِهِ
سِدْرَةُ الْمُنتَهَى وَإِذَا أَرْبَعَةٌ أَنْهَارٍ نَهْرَانِ بَاطِنَانِ
وَ نَهْرَانِ ظَاهِرَانِ فَقُلْتُ مَا هَذَانِ يَا جِبْرِيلُ قَالَ
أَمَّا الْبَاطِنَانِ فَنَهْرَانِ فِي الْجَنَّةِ وَأَمَّا الظَّاهِرَانِ
فَالنَّيْلُ وَالْفُرَاتُ

(Sümme rufiat lî sidretü'l-müntehâ) Sonra bana Sidretü'lMüntehâ'nın önündeki perdeler kaldırıldı, o gösterildi.

Sidretü'l-Müntehâ'yı gördü. Sidre Arapça demek, sedir ağacı dediğimiz, böyle boylu poslu büyük ağaç demek; Sidretü'lMüntehâ, yâni en uzak mekândaki sidre demek. Tabii o ağaç nasıl bir ağaçsa, gökte nasıl bir mahiyeti varsa, yaprakları böyle, dalları böyle diye çok tarif edilmiş Sidretü'l-Müntehâ gösterildi.

(Feizâ nebikuhâ mislü kılâli'l-hecera)
[Meyvaları yemen'in Hecer kasabasının testilerine benzer.] (Ve izâ verakuhâ mislü âzâni'l-fîleh) “Yaprakları filin kulakları kadar”

diye böyle tarif etti Peygamber Efendimiz...
Cebrâil AS diyor ki:

(Kâle: Hâzâ sidretü'l-müntehâ)

“—Bu Sidre-i Müntehâ’dır.”

(Ve izâ erbaatü enhârin) Bir de baktım ki dört tane nehir var. *(nehrâni bâtınân ve nehrâni zâhirân)* İki tane bâtın nehri, iki tane zâhir nehri...

(Fekultü: Mâ hâzâni yâ cibrîl?) Dedim ki:

“—Bu ilk ikisi ne, bunlar nasıl nehirler yâ Cebrâil?”

“—*(Kâle: Emme'l-bâtınân)* Bâtında olan, içte olan iki nehir, *(fenehrâni fi'l-cenneh)* bunlar cennette iki nehirdir. *(Ve emme'z zâhirân)* Dıştaki iki nehir; *(fe'n-nîlü ve'l-furâtü)* birisi Nil'dir, birisi Fırat'tır.”

k. Beytü'l-Ma'mur

ثُمَّ رَفَعَ لِي الْبَيْتُ الْمَعْمُورُ قُلْتُ يَا جِبْرِيلُ مَا
هَذَا قَالَ هَذَا الْبَيْتُ الْمَعْمُورُ وَإِذَا هُوَ يَدْخُلُهُ كُلُّ
يَوْمٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ إِذَا خَرَجُوا مِنْهُ لَمْ يَعُودُوا
إِلَيْهِ

(Sümme rufia liye'l-beytü'l-ma'mûr) Sonra bana Beytü'l-Ma'mur gösterildi, perdeleri kalktı.

Gökyüzünde Beytü'l-Ma'mur nerededir?

Kâbe'nin tâ yukarısına rastlayan, yedi kat semâdan yukarda Beytü'l-Ma'mur... Meleklerin Allah'a tesbih ederek etrafında devrettikleri, bir giren meleğin bir daha girmesine sıra olmayacak şekilde meleklerin girdiği, ziyaret ettikleri el-Beytü'l-Ma'mur, manevî bir mekân...

(Kultü: *Yâ cibrîlü ma hâzâ?*)

“—Bu nedir?” dedim, diyor Peygamber Efendimiz. (*Kâle: Hâze'l-beytü'l-ma'mûr*)

“—Bu el-Beytü'l-Ma'mur'dur. (*Ve izâ hüve yedhulühû külle yevmin seb'üne elfe melekin*) Bu eve her gün yetmiş bin melek girer, (*izâ haracû minhu*) dışarı çıktıkları zaman (*lem yeûdû ileyhi*) sonra bir daha ona giremezler.”

Sıra gelmez yâni, her gün yetmiş bin melek geliyor da, sıra gelmiyor; ilk girene, bir daha girmek nasib olmuyor. Öyle bir Beytü'l-Ma'mur burası...

I. Sütü Alması, Fıtratı Tercih Etmesi

ثُمَّ أُتِيَتْ بِإِنَاءٍ مِنْ خَمْرٍ وَإِنَاءٍ مِنْ لَبَنٍ وَإِنَاءٍ مِنْ
عَسَلٍ فَأَخَذْتُ اللَّبْنَ فَقَالَ هِيَ الْفِطْرَةُ الَّتِي أَنْتَ
عَلَيْهَا وَأُمَّتُكَ

(*Sümme ütîtü bi-inâin*) Sonra diyor ki Peygamber Efendimiz: “Bana üç tane kap getirildi; (*inâin min hamr*) cennet şarabından bir kap, (*ve inâin min leben*) cennet sütünden bir kap, (*ve inâin min asel*) cennet balından bir

kap... Bal süt ve meşrubat. *Hamr*, yâni cennet şarabı, meşrubatı... (*Feehaztü'l-leben*) Süt kabını aldım.”

(*Fekâle: Hiye'l-fıtratü'llletî ente aleyhâ ve ümmetüke*) Cebrâil dedi ki:

“—Bu senin ve ümmetinin üzerinde bulunduğu fıtrattır”

Yâni, Rasûlülâh'ın sütü alması fıtratı tercih etmesi demek. Tabii bu da ne demek muhterem kardeşlerim: İslâm dininin insan tabiatına uygunluğu demek. Fıtrata, yaratılışa müsâid, ahkâmı yaratılışa ters değil...

“—Bir misal ver hocam da yaratılışa ters nedir anlayayım, yaratılışa uygun nedir anlayayım!”

Bakın, meselâ İslâm'da nikâh Peygamber Efendimiz'in sünnetidir, evlenmek sevaptır, evlilik birçok sevaplar kazandırır insana... Evine yiyecek içecek getirdiği zaman, yedi yüz misli sevap alır; çoluk çocuğunu yetiştirince sevap alır, hanım çocuğunu emzirince sevap alır, cihad etmiş gibi ecir kazanır. Karı koca birbirleriyle güzel muamele ettikleri zaman sevap kazanırlar. Yâni bir sürü sevap kazanırlar. Bu, insanın tabiatı işte... Erkek ve dişiden yaratılmış, aile kuruyorlar, çocukları oluyor. Bu böyle...

Fıtrata aykırılık nedir? Evlenmemek, bekâr durmak veya evlenmemeyi dinin bir esasymış gibi ortaya koymak; işte fıtrata aykırılık... Bizim dinimiz insan tabiatına, çevreye en uygun dindir. Yâni, çevrenin korunması için de İslâm'ın ayakta olması, İslâm'ın devreye girmesi

lâzım, müslümanların çalışması lâzım! Çevreyi de İslâm dini korur, insanın ruhunu da İslâm dini korur, bedenini de İslâm dini korur. Çünkü fıtrat dinidir, her şey tabii, her şey güzel, her şey olurunca, her şey akış istikametine uygun, akış istikametine ters değil...

Bizim arkadaşlarımızdan bir albay ateşe olmuş –hadisi bölüyorum ama– Fransa’da. Fransızlarla da tanışmış tabii... Bir gün tanıştığı bir Fransız, morali çok bozuk bir şekilde yanına gelmiş demiş ki:

“–Sayın filanca –bizim ateşle konuşuyor– intihar edeceğim.”

“–E niçin intihar ediyorsun?”

“–Karım beni başkasıyla aldatıyor.”

“–Boşan!”

“–Hayır, bizim Katoliklik’te boşanmak yoktur.” Bak, boşanmak İslâm’da var. Evet, boşanmak iyi bir şey değil:²

---

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.661, no:2178; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.650, no:2018; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VII, s.322, no:14671; Temmâmü’r-Râzî, *elFevâid*, c.I,s.21, no:26; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.IV, s.323; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.63; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.V, s.422; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan. Lafız farkıyla: Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.661, no:217; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.IV, s.187, no:19194; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VII, s.322, no:14672; Muhârib ibn-i Dessâr Rh.A’ten. Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.214, no:2794; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan. Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.35, no:96; Muaz ibn-i Cebel RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IX, s.1160, no:27872; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.27, no:39; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.I, s.115, no:170.

أَبْغَضُ الْحَلَالِ إِلَى اللَّهِ الطَّلَاقُ

(د. ه. ك. عد. ق. عن ابن عمر)

RE. 8/2 (*Ebğadu'l-halâl ila'llàh*) “Allah’ın en sevmediği helâl, (*et-talâk.*) boşanmaktır.” Ama bazen de gerekiyor, bak adam intihar etmesin. Madem ötekisi bununla yaşamak istemiyor, boşansın. Yâni normali bu... Adam boşanamıyor, dininin yasaklaması dolayısıyla, intihar edecek. İntihar insanı ebediyen cehennemlik yapıyor. Zaten kâfir olunca cennetlik olmuyor da... Ama böyle bir hükmün yanlışlığını beyan etmek istiyorum.

Peygamber Efendimiz sütü tercih etmesinden, fıtratı tercih etmesinden, sütü tercih edince de Cebrâil AS’ın: “Tamam, güzel bir şey yaptın, fıtratı tercih ettin.” demesinden sonra devam ediyor. Bizim için büyük bir şeref tabii. Bizim dinimiz fıtrat dinidir. Çağın dinidir, çağlar üstü dindir, ileriye doğru kıyamate kadar insanlığın aradığı dindir. Çünkü fıtrat dinidir. İnsanın tabiatına uygun olağanüstü, olağandışı, akıl dışı, mantık dışı şeyler yok. Her şey insanın tabiatına, fıtratına uygun... Böyle sütle sembolize edilmiş olarak bu rivâyette karşımıza geldi.

m. Elli Vakit Namaz’ın Beş Vakte İndirilmesi

Sonra diyor ki Peygamber Efendimiz:

ثُمَّ فُرِضَتْ عَلَيَّ الصَّلَوَاتُ خَمْسِينَ صَلَاةً كُلَّ يَوْمٍ

فَرَجَعْتُ فَمَرَرْتُ عَلَى مُوسَى فَقَالَ بِمَا أُمِرْتُ قَالَ
أُمِرْتُ بِخَمْسِينَ صَلَاةً كُلَّ يَوْمٍ قَالَ إِنَّ أُمَّتَكَ لَا
تَسْتَطِيعُ خَمْسِينَ صَلَاةً كُلَّ يَوْمٍ وَإِنِّي وَاللَّهِ قَدْ
جَرَّبْتُ النَّاسَ قَبْلَكَ وَعَالَجْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ
أَشَدَّ الْمُعَالَجَةِ فَارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَاسْأَلْهُ التَّخْفِيفَ
لِأُمَّتِكَ

(Sümme füridat aleyye's-salevâtü hamsîne salâten külle yevmin) “Sonra bana her bir günde elli namaz farz kılındı.” Elli vakit demek istiyor yâni. (Feraca'tü) “Ben de bu farzı telâkkî ederek, Allah'ın bu emrini aldıktan sonra, döndüm, geri yolculuk başladı. (Femerartü alâ mûsâ) Musa AS'a uğradım.

Musa AS'ın yeri neresiydi?.. Altıncı semâ idi, hatırlayalım! Altıncı semâda Musa AS'la karşılaşınca, (Fekâle: Bimâ ümirte?) Musâ AS soruyor Peygamber Efendimiz'e:

“—Rabb'inin huzuruna vardın, onunla mülâkî oldun, görüştün, konuştun, sana hitab eyledi, emirler bahş eyledi, lütfetti; ne emretti sana, sen neyle emrolundun?”

(Kültü: Ümirtü bi-hamsîne salâten külle yevmin) Musa AS'a ben dedim ki:

“—Her gün elli namazla emrolundum.”

(Kâle: Inne ümmeteke lâ testatîu hamsîne

salâten külle yevmin, ve innî va'llâhi kad cerrabtü'n-nâse kableke, ve âlectü benî isrâîle eşedde'l-muâleceti, ferci' ilâ rabbike, fes'elhü't-tahfîfe li-ümmetike) Böyle demiş Peygamber Efendimiz'e Musa AS... Ne buyurmuş, dinleyelim, merakla, şevkle:

“—Bak, senin ümmetin her gün elli namaza tahammül edemez, güç yetiremez. Vallâhi ben senden önce insanları tanıdım, denedim ve benî İsrâil'e, onları doğru yola çekmek için çok çareler yaptım, yâni çok yollardan onları islâh etmeye çalıştım, onları doğru yola çekmek için çalışma yaptım peygamberliğim sırasında... İnsanları tanıyorum, hâlet-i rûhiyelerini biliyorum. Günde elli vakit namaza tahammül edemezler. Rabbine geri dön, bu miktarı hafifletmesini, azaltmasını iste!” dedi Mûsâ AS.

فَرَجَعْتُ فَوَضَعُ عَنِّي عَشْرًا فَرَجَعْتُ إِلَىٰ مُوسَىٰ
فَقَالَ مِثْلَهُ فَرَجَعْتُ فَوَضَعُ عَنِّي عَشْرًا فَرَجَعْتُ إِلَىٰ
مُوسَىٰ فَقَالَ مِثْلَهُ فَرَجَعْتُ فَوَضَعُ عَنِّي عَشْرًا
فَرَجَعْتُ إِلَىٰ مُوسَىٰ فَقَالَ مِثْلَهُ فَرَجَعْتُ فَأَمْرْتُ
بِعَشْرِ صَلَوَاتٍ كُلِّ يَوْمٍ فَرَجَعْتُ فَقَالَ مِثْلَهُ فَرَجَعْتُ

(*Feraca'tü fevedaa annî aşren*) Ben de geri döndüm, Mevlâma arz ettim. Allah-u Teâlâ Hazretleri benden on tanesini kaldırdı. Kırk vakit namaza inmiş oluyor. (*Feraca'tü ilâ mûsâ fekâle mislehû*) Tekrar geri dönmeğe

giriştim ama, Mûsâ AS'la yine karşılaşınca, yine tahammül edemezler diye evvelki sözlerini söyledi.

(*Feraca'tü fevedaa annî aşren*) Yine Rabbime geri dönüp, müracaat ettim; on daha indirdi, yâni otuz vakit oldu. (*Feraca'tü ilâ mûsâ fekâle mislehû*) Dönüşte Mûsâ AS ile tekrar karşılaşınca, yine yapamazlar dedi, eski sözleri gibi tekrar etti.

(*Feraca'tü fevedaa annî aşren*) Tekrar döndüm Rabbime, tekrar on daha indirdi, kaldı yirmi... (*Feraca'tü ilâ mûsâ fekâle mislehû*) Dönüşte Mûsâ AS ile tekrar karşılaşınca, yine yapamazlar dedi, eski sözleri gibi tekrar etti.

(*Feraca'tü feümirtü bi-aşrin salevâtin külle yevmin*) Tekrar döndüm Rabbime, nihayet on salât kaldı. (*Feraca'tü fekâle mislehû*) Mûsâ AS ona da itiraz edip, "Git azaltmasını iste!" deyince; (*feraca'tü*) tekrar döndüm Rabbime, dilek diledim, istedim ki azaltsın.

فَأْمَرْتُ بِخَمْسِ صَلَوَاتٍ كُلِّ يَوْمٍ فَرَجَعْتُ إِلَى
مُوسَى فَقَالَ بِمَا أُمِرْتُ قُلْتُ أُمِرْتُ بِخَمْسِ صَلَوَاتٍ
كُلِّ يَوْمٍ قَالَ إِنَّ أُمَّتَكَ لَا تَسْتَطِيعُ خَمْسَ صَلَوَاتٍ
كُلِّ يَوْمٍ وَإِنِّي قَدْ جَرَّبْتُ النَّاسَ قَبْلَكَ وَعَالَجْتُ
بَنِي إِسْرَائِيلَ أَشَدَّ الْمُعَالَجَةِ فَارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ
فَأَسْأَلُهُ التَّخْفِيفَ لِأُمَّتِكَ

(*Feümirtü bi-hamsi salevâtin külle yevmin*) Allah-u Teâlâ Hazretleri her gün beş namazı emretti. (*feraca'tü ilâ mûsâ*) Mûbâ AS'a tekrar geri dönünce, (*Fekâle: Bime ümirte?*) Mûsâ AS sordu:

“—Ne oldu sonuç, ne emretti Allah sana, ne ile emrolundun?” dedi.

(*Kültü: Ümirtü bi-hamsi salevâtin külle yevmin*)

“—Her gün beş vakit namaz kılmakla, sonuç olarak emredilmiş oldum.” dedi.

(*Kâle: Inne ümmeteke lâ testatîu hamse salevâtin külle yevmin*)

“—Senin ümmetin günde beş vakit namaz kılmaya da güç yetiremez yâ Muhammed!” dedi.

(*Ve innî kad cerrabtü'n-nâse kablek*) “Ben bu halkı senden önce denedim, biliyorum bunların huylarını, hallerini...” dedi. (*Ve alectü benî isrâîle eşedde'l-muâleceti*) “Benî İsrâil'i doğru yola getirmek için çok çalışmalar yaptım. Mânevî ilaçlarla onları tedâviye çalıştım. Olmaz, yapamazlar!” dedi. (*Ferci' ilâ rabbike, fes'elhüt-tahfîfe li-ümmetik.*) “Yine Rabbine dön, bu beşi de indirsin ümmetin için.” diye söyledi.

قَالَ سَأَلْتُ رَبِّي حَتَّى اسْتَحْيَيْتُ وَلَكِنِّي أَرْضَى
وَأَسْلَمُ

(*Kâle*) O zaman Peygamber Efendimiz buyurmuş

ki: (*Seeltü rabbî hattâ istahyeytü*) “Rabbimden o kadar istedim ki, utandım artık Rabbimden.” dedi. (*Velâkinnî erdâ ve üsellim.*) “Artık bu sonuca razıyım ve selâmetlik diliyorum.” dedi. Mûsâ AS’a böyle cevap verdi.

Yâni, “Beşi de indir demeğe utanıyorum artık.” dedi. Ona razı olduğunu söyledi. Sonra da Mûsâ AS’a, “Hadi Allah’a ısmarladık, Allah sana selâmet versin! Ben razıyım.” demiş oluyor.

قَالَ فَلَمَّا جَاوَزْتُ نَادَى مُنَادٍ أَمْضَيْتُ فَرِيضَتِي
وَخَفَّفْتُ عَنْ عِبَادِي

(خ.م. عن مالك بن صعصعة)

(*Kàle: Felemmâ câveztü*) “Yanından geçince, (*nâdâ münâdin*) Bir münâdî seslendi. Yâni bir melektir bu Allah tarafından veya bir sestir:

(*Emdaytü farîdatî, ve haffeftü an ibâdî.*) Farîzamı, emrimi yerine getirdim, tahakkuk ettirdim. Kullarıma da meşakkati hafiflettim, zahmeti az verdim!” diye bir nidâ geldi.

Yâni Mevlâ farzını ibkâ ediyor, yerine getirtmiş oluyor, emrini buyurmuş oluyor ve kullarına da azaltmış oluyor. Benim okuduğum kitapta, rivayet burada kesilmiş. (*Revâhü’l-buhârî ve müslimün an mâlik ibn-i sa’saa*) diye burada bitiyor.

Tabii, bu hadis-i şeriflerin başka rivayetleri vardır. Hadis kitaplarında başka başka rivayetler vardır. O rivayetlerden biliyoruz ki, bir müslüman, bir mü’min, Peygamber

Efendimiz'in ümmetinden bir kul, bu beş vakti kıldığı zaman, Allah ona elli vaktin sevabını verecek.

Bunu başka nerden biliyoruz?.. Her iyiliğin en aşağı mükâfatı bire on olduğundan biliyoruz. Beşin on katı elli ettiğinden, elli vaktin sevabını Allah-u Teâlâ Hazretleri verecek demektir.

Şimdi bu uzun hadis-i şerifi size niçin okudum?.. Çünkü Peygamber SAS Efendimiz'in kendi ifadesinden Mi'rac'ı nasıl anlattığını size bildirmek istedim. Efendimiz nasıl görmüş, Mi'rac'daki olayları, vakıaları nasıl yaşamış, onu kendi mübarek lisânıyla, kelimeleriyle sahabe-i kirâma nasıl anlatmış?.. Onlar da dinlemişler, bize rivayet etmişler.

Bu çok güzel bir şey, çok önemli bir şey, çok tatlı bir şey... Onun için size bu Mi'rac kandilinde Peygamber SAS Efendimiz'in ifadesiyle Mi'racı anlatmaktan mutluyum, çok zevk duyuyorum.

Tabii, burada görülüyor ki, bizim *Mevlid* yazarı Süleyman Çelebi bu hadis-i şerifleri okumuş, *Mevlid* kitabını bilgi dolu bir gönül ile, kafa ile yazmış. Öyle hani şairler hayal güçlerini çalıştırmaları, akıllarına geleni yazarlar, şairlik namına yalan yanlış şeyleri söylerler. Süleyman Çelebi öyle değil... Ben görüyorum ki, hayranlığım günden güne artıyor; Allah şefaatine erdirsin, cennette makamını yüceltsin, rütbesini a'lâ eylesin... Mübarek, hep hadis-i şeriflerden okuduğu bilgileri *Mevlid*'e geçirmiş.

Onun için *Mevlid* kitabının Mi'rac bölümü de çok güzel yazılmış, çok müeddibâne, aynı zamanda

çok müteeddibâne; yâni bize güzel âdâbı öğreten, hem de edepli bir insanın ifadesiyle yazılmış, çok güzel bir bölüm...

Biliyorsunuz ecdadımız şair ruhlu insanlardı, hassas insanlardı iç alemleri çok zengin insanlardı. Mevlânâ gibi şöhreti dünyaya taşmış insanlardan, Yunus gibi herkesin sevdiği insanlardan bunu biliyorsunuz. İç dünyaları çok renkli, çok zengin insanlardı. Din de onlar için şi'riyyet doluydu, yâni hassaslık ve güzel duygular doluydu. Onun için onlar, bu konuları böyle şiir halinde yazmışlar, mevlidler halinde yazmışlar. Bu Mi'racla ilgili konuları da *mi'râciyye* denilen eserlerle; yâni Mi'rac dair kasidelerle, manzumelerle anlatmışlar. Sonra başka hassas kimseler de çıkmışlar, bu mi'râciyeleri bestelemişler, şâhâne güzel bestelerle tekkelerde okunmuş. Böylece bu güzel geceler son derece derin duygularla, ibadetlerle, gözyaşlarıyla, çok tatlı bir şekilde ihyâ edilmiş. Bu eğitimlerin sonucunda sevgi dolu, Allah aşkıyla dolu yürekler, birbirlerini seven insanlardan oluşmuş çok güzel bir toplum, bütün insanlığa sıcak bakışlarla bakan bir ümmet meydana gelmiş.

Şimdi bu hadis-i şerifi burada bitirmiş olduk. Bir de “*Sübhâne'llezî esrâ...*” ayetini okumuş olduk. Bugünkü sohbetimizde, Mi'rac'la ilgili bu seneki sohbetimizde – çünkü evvelki senelerde de başka şeyleri anlattığımı hatırlıyorum; seneler geçiveriyor– bir ayet, bir hadis okumuş olduk Mi'rac'la ilgili...

Bir de tabii, yanımda getirdiğim kitaplardan

Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz'den size bir mesaj iletmek istiyorum: Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz, biliyorsunuz bizim bağlı olduğumuz pirllerimizden birisi... Bizim Őeyhlerimiz en aşağı beş tarikata bağlı olmuş, daha fazla tarikatlara da sonradan bađlanmıŐlar. Birisi de Kàdirî Tarikatı... Kàdirî Tarikatı'nın piri Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz'in, bŕyle dînî gŕnleri, geceleri çok tatlı tatlı rivayetlerle anlatan gŕzel bir kitabı var. Oradan bir hususu anlatıp da, size bir misal vermek istiyorum. Yâni açıkçası, size bir hayırlı iÇi yaptırıp sevap kazandırmak istiyorum sevgili Akra dinleyicileri!..

n. Recebin Yirmi Yedisinde Oruç

Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz bir hadis yazıyor, bu Recebin yirmiyedisi ile ilgili... Ebŕ Hŕreyre RA'den rivayet olunmuş ki, Peygamber SAS Őŕyle buyurmuş:

مَنْ صَامَ يَوْمَ السَّابِعِ وَالْعِشْرِينَ مِنْ رَجَبٍ كُتِبَ
لَهُ صَوَابُ صِيَامِ سِتِّينَ شَهْرًا

(عن أبي هريرة)

(Men sàme yevme's-sâbii ve'l-iŐrîne min receb) "Receb ayının yirmi yedisini kim oruçlu geçirirse, (kŕtibe lehŕ savâbü sıyâmŕ

sittîne Őehren) altmış ay oruç tutmuş gibi sevap yazılır." diye buyurmuş. Kısa bir hadis-i Şerif.

Altmış ay oruç ne eder?.. Yâni beş sene devamlı oruç tutmuş gibi sevap kazanacak bir insan...

Efendimiz'den böyle bir rivayet var. Ebû Hüreyre RA rivayet etmiş.

“—Ne zaman tutulacak bu?..”

Recebin yirmi yedisinde... Şimdi bugün, konuşmayı yaptığımız şu zaman Recebin yirmi altısında. Recebin yirmi altısını yirmi yedisine bağlayan bu gece, akşam namazından sonra Mi'rac gecesidir. Bu geceyi herkes, camilerde aşk ile şevk ile ihyâ etmeğe çalışacak, ibadetler edecek, dualar edecek; bu güzel gecenin sevaplarından istifade etmeğe çalışacak.

Bir de yarın var... O bakımdan size, yarın için size şimdiden bir mesaj iletmış oluyorum, hem de Abdülkâdir-i Geylânî Hazretleri'nden... Bu hadis-i şerife göre, yarın oruç tutacağız demek ki... Sevabı da altmış aylık oruç tutmuş olmanın sevabına denk... Bir ay otuz gün olduğuna göre, altmış ay = 1800 gün oruç tutmuş olmak gibi bir sevap bahis konusu oluyor.

Demek ki sevgili kardeşlerim, biz burada, Akra'da size konuşmalar yaparken metodumuz bu bizim: Sevaplı bir şeyi size önceden haber veriyoruz, dinliyorsunuz. Dinleyince yapın, o sevabı kazanın diye çok öncelerden haber veriyoruz böyle sevaplı şeyleri... İşte bugünden de, yarın oruç tutmanın sevaplı olduğuna dair bir hadis okuyarak, size yarın oruç tutabileceğinizi hatırlatmış oluyoruz. Onun için durumunuz müsaitse yarın oruç tutun, sevgili Akra dinleyicileri...

Tabii, hanımlar meselâ mâzeretli günlerinde oruç tutamazlar. Hastalar oruç tutamaz, ihti-

yarlar, çocuklar, mâzeretli olanlar tutamaz. Ama sağlam olup da sevap arayan binlerce, milyonlarca kardeşimiz var. Onlara hatırlatıyoruz, hem de Abdülkâdir-i Geylânî Hazretleri'nin kitabından bir hadis okuyarak... Yarın, Recebin yirmi yedisinde oruçlu olun!...

Yâni bu gece Mi'rac gecesi, Mi'rac gecesinin ertesi günü oruç tutmak sevap diye bu da hatırınızda kalsın, defterinize yazın!

Etrafınıza da söylersiniz, önümüzdeki senelerde de dinleyenler belki bu oruçları tutar, bu sevapları kazanırlar.

Zâten size bu Üç Aylar gelmeden önce de konuşmalarımızda belirtmiştik. Bu Üç Aylar, Receb, Şa'ban, Ramazan çok sevaplı aylardır. İşte Receb artık bitiyor, yirmi altısına geldik, üç gün kaldı. Ondan sonra Receb gidecek, Şa'ban ayı gelecek. O da mübarek bir ay... Ondan sonra muhteşem Ramazan ayı gelecek.

Receb ayı tevbe ayı idi, bu ayda oruç tutmak çok sevaptı. Onun için oruçlarınızı arttıрмаğa çalışacaktınız. Bakın bu yarınki oruç, altmış aylık sevaba sahip bir oruç olmuş oluyor. Böyle güzel ibadetleri yapın! Oruç çok sevaplı bir ibadettir. Mükâfatını tutuluşunun güzelliğine göre Allah verir.

Allah o sevaplara erdirsin... Sonuç olarak rahmetine mazhar eylesin... Sevdiği razı olduğu kul eylesin.. Hem dünyada mutlu yaşayın, sıhhatli, afiyetli, huzurlu, saadetli, hür, kimseye muhtaç olmadan yaşayın. Hem de ahirette Allah, cennetiyle, cemâliyle cümlelerinizi, cümlemizi müşer-

ref eylesin, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Hepinizin tekrar Mi'rac kandillerinizi tebrik ederim. Nice böyle mutlu, mübarek günlere, sevaplı gündüzlere, gecelere erişmenizi; sevaplı ibadetler yaparak Allah'tan bol mükâfâtlar, ecirler kazanmanızı; Allah'ın rahmetine ermenizi, rızasına vâsıl olmanızı dilerim, temenni ve niyaz ederim.

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

19. 12. 1995 - Akra

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ